

til. Naar Ministeren havde forelagt den her i Stedet for i Landstthinget, da Rigsdagen kom sammen i 1885, og ladet den forfaste, havde det Spørgsmaal været ude af Verden, og saa havde Folkethinget staaet frit overfor denne Sag og havde kunnet se paa Kriminalrettens Indretning, Ordning og Arbejde og havde ogsaa kunnet tage Hensyn til, at dens Assessorer, hvor der er flere at vælge imellem, temmelig naturligt for en Del i alt Fald, bruges ved Kommissioner om Alderbrænde og den Slags Ting, hvor Befolkningens Difter i Samfundets Løb efterkommes. Jeg taler ikke om de flyvende Domstole i politisk Diemed, men kun om de rent ordinære Kommissioner i almindeligt Diemed. Det forekommer mig ikke unaturligt at antage, at Forøgelsen af Kriminalretsdommerne da kunde have fundet Sted ved Lovningsmagtens Bestemmelse paa lignende Vis som i Overretten. Men Arbejdet og Behandlingen af denne Sag forhindres jo netop ved den nævnte provisoriske Forholdsregel og Behandlingen deraf. Med Hensyn til Præsloven udtaler den høitæredede Minister, at „de Udskielser fra Præsens Side, som man har set talrige Exempler paa i den senere Tid, snarere ville opfordre til at gaa videre, end til at bortkaste det overordentlig ringe Bæren, som man nu har selv derunder inbefattet denne foreløbige Lov, som forelægges Thinget gjennem nærværende Forslag.“ Ministeren staaar altsaa ikke blot paa sin foreløbige Lov, men synes at ønske, at kunne faae en Tilbøgening til denne Lov, enten ved fortsat Behandling i Landstthinget eller ogsaa ved selv at udstede den nødvendige provisoriske Udvidelse af den anden Lov, nævnt Udtrykket: Jeg har fundet det overordentlige ringe Bæren, og det er nødvendigt o. s. v. Den ærede Minister sgaer, at dette Forslag „er jo nødvendigt, naar der virkelig skal være Tale om Ansvar“; men nødvendigt, ja, det kan en russisk Czar eller tyrkisk Sultan sige, og saa handle derefter; men i Lande med en konstitutionel Forfatning med Regler ifølge Grundloven for Udstedelse af Love er det ikke blot den fungerende Minister og hans Kolleger i Statsraadet, som bestemme, hvad der er nødvendigt, men efter denne Tankegang er det nødvendigt at gaa videre efter vor Anskuelse, følgelig opretholde vi det og forbeholde os at gaa videre. Med disse Udtalelser til Landstthinget er der — jeg ser det ikke anderledes — af den høie Regjering rettet en Anmodning til det Thing, hvori dens Parti er Flertallet, omtrent som saa: Slip ikke disse Rariteter ud af Hænderne, og lad ikke Folkethinget komme til at

smage paa disse Sager! Og samtidig staaer man op her og siger, at man beklager, at Folkethinget ikke vil forhandle. Mig har det været umuligt at fatte, at Justitsministeren har kunnet forene det, om end med sin politiske, saa ogsaa med sin juridiske Samvittighed at behandle hele dette Spørgsmaal paa denne Maade. Jeg skal ikke nærmere tale om den svægte Foranledning ved den „paastrængende Nødvendighed“ for Udstedelsen af saadanne Love, og om det almindelige Indhold, man giver dem, idet man gjør Greb i Statskassen i Henhold til den enkelte Ministers Bestemmelse, men at Ministeren ei blot gaar bort fra, hvad Statsretslærere have paastaet om den private Forkastelse i Folkethinget og erklærer den for ugyldig, men at han ogsaa gaar bort fra Bestemmelsen om, at de provisoriske Love, der ikke blive vedtagne af den Rigsdag, for hvilken de først ere forelagte — efter Udstedelsen for den først følgende Session — ere bortfaldne, men endog forlader dette Standpunkt paa en saadan Maade, at han i en Mærce. Naar for Naar, tror at kunne udsette en Behandling af disse provisoriske Love og kun forelægge dem for det Thing, der vil visne — jeg sgaer, hvorledes Ministeren kan finde, at dette ikke er et eklatant Brud paa den paa Forudsætningen og Mening med § 45, som den af almindelige Dødelige maa forstaaes, er mig ubegribeligt. Man kan være i politisk Vaande og trænge til Midler for at opretholde sig under bestemte Forhold, saaledes som Ministeriet har været stillet, men hvorledes man overhovedet kan mene, at dette juridisk kan forsvares, forstaaer jeg ikke. Der er jo ogsaa Jurister paa den samme politiske Side som den ærede Minister, der ere imod hele dette Forhold med Opretholdelsen af disse Smaaprovisorer — jeg kalder dem saaledes til Forskjel fra Finantsprovisorerne — og som finde, at dette er altfor broget, og vi have jo hørt fra en enkelt Tilhænger af Ministeriet, at nu burde det være nok med disse Udskielser, for ikke at sige dette Visneri, hvorved man forhindrer disse Love fra at komme hertil. Jeg kunde ønske at vide, om den ærede Minister, naar Folkethinget med stort Flertal beslutter at negte Bevillingerne til disse Kriminal- og Politiretssassessorer og Bevillingen til den provisoriske Lov om overordentlige Polititudgifter, vil tage noget Hensyn til en saadan Beslutning og fremsthynde i alt Fald med sin og sine Kollegers Indflydelse Behandlingen i det andet Thing, saa at man i denne Samling kunde faae disse Sager til Behandling ogsaa her, eller om han mener ikke at kunne dette, og om han da vil lade disse Love den